

LÆS
inde i bladet
OM:

*Alt det, som
sker i maj*

*Indianske
perlesmykker*

*Vibe og hendes
patrulje*

*Hvordan spejder-
hjælpen bliver
modtaget
i Marokko*

Hikemærket

*Uniforms-
problemer*

Spejder-kryds

*Seniorstof og
småtterter m. m.*

Er vi på den rette vej?

PEJDER-
TIDEN

Nr. 4

Maj 1961

44. årg.

Kære spejdere!

Når du læser dette, kan det højst være en måned siden, du var til Sct. Georgsparade — ikke? Løfte-aflæggelsen på Sct. Georgsdag er ikke bare en ceremoni, der hører med til paraden, ligesom man slår katten af tonden til fastelavn — det er noget, vi lover, vi vil gøre for andre, og spejderloven, som vi også lover at gøre vort bedste for at holde, er *et redskab, vi får til hjælp*. Spejderloven er ikke en remse, man lærer udenad for at komme gennem en prøve, men et værktøj, der skal hjælpe os at komme gennem livet på en god måde. Hovedsagen er, at vi ikke kun tager denne spejderlov frem til Sct. Georgsdag og pudser den ligesom årsstjernerne og 2. klases mærket — og så gemmer og glemmer den i en krog resten af året. Spejderloven skal være skinnende blank hele året — ikke af pudsecreme, men af *slid*.

Jeg skal fortælle jer en lille historie fra „de gode gamle dage“, fra dengang da man pløjede sin jord med en plov trukket af en hest (altså før traktoren blev opfundet).

Der var engang en mand, som ejede en god gård med frugtbar agerjord. Han var en klog mand, og han var en flittig mand, og han ville gerne, at hans søn skulle overtage jorden efter ham og få noget godt ud af den. Men sønnen var ikke så flittig, og han forstod ikke at bruge det, han havde lært.

En dag, da han som sædvanlig kom og bad faderen om lommepenge, sagde den gamle: „Jeg vil ikke give dig flere penge, men jeg vil dele min ager med dig. Halvdelen af dette er dit, og du må dyrke din jord og høste din afgrøde, og det, du vinder, er

dit, ligesom det, jeg vinder, er mit,“ og han gav ham en ny, god plov, der skulle være ham en god hjælp i arbejdet.

Nu måtte sønnen til at arbejde, han måtte prøve at huske, hvad han havde lært, og han måtte ofte spørge sin gamle far til råds og låne hans redskaber.

Høsten blev mager det år, og han beklagede sig og sagde: „Det vil ikke gå for mig, jeg må opgive det,“ men faderen opmuntrede ham og sagde: „Prøv igen og lær af det, du gjorde forkert, så vil det gå dig bedre næste år. Gå nu hjem og begynd forfra!“

Næste dag gik han over for at se, hvordan det gik, og han fandt sønnen i færd med at pløje, og det gik ikke så godt for ham. „Hvorfor bruger du ikke den gode plov, jeg gav dig?“ spurgte faderen. „Hvorfor bruger du min gamle, som ikke går dybt nok i jorden?“ — „Jeg forstår ikke at bruge den nye, og desuden er den allerede helt rusten, det må have været en dårlig plov,“ svarede sønnen.

„Hent den,“ sagde den gamle, og da han fik den at se, så han, at sønnen havde ret, ploven var snavset, og jernet, som havde været skarpt og blankt, var helt dækket af rust og snavs, for den havde stået ubrugt et helt år udsat for vind og vejr.

Den gamle blev vred over det, for det var en god plov. „Spænd hesten for den rustne plov,“ sagde han, „og pløj så, til solen går ned.“

Sønnen gjorde, som han fik besked på, og det var svært til at begynde med, for ploven var tung at trække, fordi den ikke havde været brugt før, og han blev meget træt. Men hen på eftermiddagen gik det lettere, og da aftenen kom, var hele ageren pløjet.

Den gamle stod og ventede på sønnen, mens han pløjede den sidste fure. „Du havde ret, far, det går bedre med den plov, da jeg først fik lært at bruge den!“

„Stryg jorden af stålet, søn, og lad os se, hvordan det ser ud,“ og sønnen skrabede jorden af, og så så, at stålet skinnede som sølv og fangede strålerne af den nedgående sol. „Ser du, min dreng, *værktøj skal bruges*. Denne plov blev smuk og blank af at blive brugt rigtigt, men hvis den bare får lov at stå, samler den rust, støv og spindelvæv!“

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	66
Der er mange, mange, der skal møttes i Marokko	67
Ud at se — det hele ske	68
Hikemærket	69
Postbox	70
Vil du sende en hilsen	70
Var det ikke på tide at fikse uniformen lidt op?	71
Småtterier	72
Vi laver indianske amykker	74
Vibe og hendes patrulje	75
Sådan gør vi — i Vildgessene	77
Naturkendskab	77
Spejder-Kryds	79
Tinka	79

Ruth

Der er mange, mange, der skal mættes i Marokko...

En gammel spejder, Sonja Gettrup, der er sygeplejerske i Marokko, fortæller om, hvordan en del af de penge, I tjente til „Spejderhjælpen“, bliver anvendt i arbejdet blandt flygtningebørn fra Alger. Her er første del af brevet.

Spejderhjælpen

Kære pige- og drengespejdere!

Her sidder jeg i Marokko og har lige fået meddelelse om den flotte sum penge, som jeres ihærdige indsats i september indbragte, og som gennem „Red Barnet“ skal komme de mange, mange algerske flygtningebørn her i landet til gode. Disse børn, over 50.000, og deres forældre er flygtet over grænsen fra deres hjemland, Alger, til nabolandet Marokko, fordi der i Alger er krig og hungersnød.

Livet på denne side af grænsen er absolut heller ikke let for dem, da egnen, hvor de har fået lov at opsætte deres telte, er ufrugtbar og ørkenagtig, ikke egner sig til opdyrkning, ja, knapt til græsning for de mest nøjsomme dyr såsom får og geder, og der er ofte meget langt til vand. Om sommeren suser sandstorme hen over den tørre slette, og i vintermånederne blæser og regner det meget.

I kan tro, at jeg her i mit job som sygeplejerske kunne bruge en håndfuld raske spejdere, og jeg er sikker på, at I ville synes om det, for det er for det meste friluftsarbejde, som skulle passe enhver spejder, men jeres del af hjælpearbejdet bestod i at tjene penge til „Spejderhjælpen“, og derfor har jeg lyst til at fortælle jer lidt om vore opgaver her.

I sommer gik termometrene op til +44°, nu har vi kun 2 graders varme om morgenen og megen regn, som fuldstændig får de lærde markstier, som fører til „Red Barnet“s kantiner rundt om på sletten, til at tage sig ud som pærevælling. I nat har det regnet og blæst konstant, mange telte er faldet sammen, og regnen har gennemblødt familiernes få ejendele, især deres tæpper og de få klæder, de ejer, og som de må beholde på kroppen dag og nat. Våde telte og gennemblødte klæder véd spejdere vist alt om, og behageligt kan man jo ikke kalde det, vel?

Ude på sletten findes en samling telte, 7 ialt, af disse blæste 2 ned i nat, og jeg kan fra mit vindue se, hvorledes der bakes for trods vinden at få rejst dem igen. Teltene er af alfagræs — et græs med grove, hårde strå, som væves og flettes til måtter. Disse telte skygger fint for solen, men giver så at sige ingen beskyttelse mod kulde, blæst og regn. I det ene bor

en familie, som består af far, mor, 8 børn, et par gamle bedsteforældre plus en ged og en vagthund. Alle står de i silende regn og gør deres til, at de atter snart skal få tag over hovedet og få tændt ilden for at tørre og varme sig.

Klokken er 10, og jeg ser pludselig, at moderen og en fem, seks små skikkelser stiler henimod det lille hus, som „Red Barnet“ har bygget til at rumme en kantine og et lille konsultationslokale. De fem af børnene, dem mellem 4 og 14 år, spiser et dejligt måltid mad på vor kantine hver dag, og netop nu ser jeg vore store lastbil ankomme med flere enorme gryder varm suppe, brød, mælk og frugt.

Køen uden for kantine er meget lang, over 200 blåfrosne, gennemblødte og tænderklaprende børn har stået der i over en time for dagens eneste lyspunkt — varm mad, men formår dog at hilse Fiat'en med hurra-råb og håndklap. Hurtigt bliver vognen tomt, og de første 50 af køen buldrer ind, sætter sig på græsmåtterne på gulvet og falder over den gode suppe med begær.

Moderen søger hen til min konsultation. Hun bærer 5 måneder gamle Mustapha på ryggen og har Fatima og Mohamed på 4 og 2 i hånden. For disse tre små har den frygtelige, kolde nat været hård, og de kommer hostende og snoftende ind i mit rum, hvor de to store straks stiller sig helt

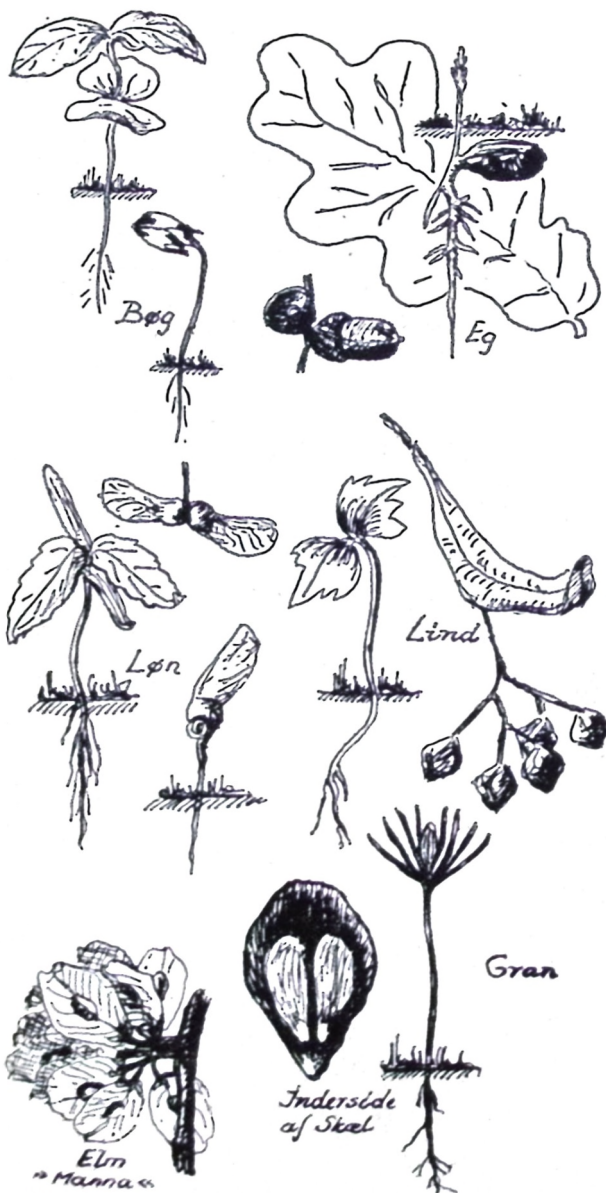
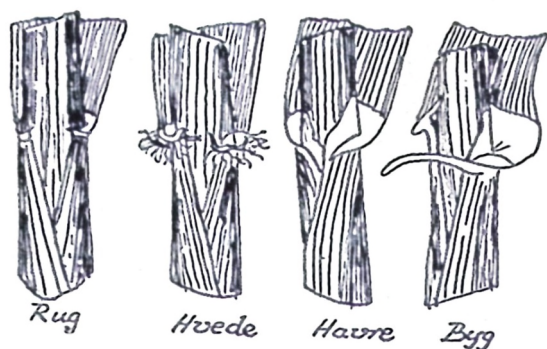
tæt ind til petroleumsovnen for at varme de forfrosne hænder og fødder. Mustapha bliver taget ned fra ryggen, og da jeg tager hans temperatur, har han over 39, og der er alle tegn på en væmmelig lungeinfektion. Han får penicillin her og hostesaft med hjem. En sprøjte gør ondt, men storesøster trøster, og jeg håber inderligt, at den som i de fleste tilfælde får bugt med sygdommen hurtigt.

Fatima har store sår på fødderne, som skyldes frosten. Jeg forbinder dem og finder siden i min lille tøjkasse et par dejlig varme skisokker og et par danske træsko, og har man aldrig for haft sko på fødderne, da bli'r man glad, og det kan I tro, at Fatima bliver, selv om det i begyndelsen er lidt uvant og besværligt at gå i dem.

Mohamed har en voldsom angina, bliver behandlet, men ryster hele tiden som et espelov. Jeg stikker hovedet ned i tøjkassen igen og hitter først en mørkeblå sweater med rullekrave og tænk jer en lille ulveungekasket. Han ser frisk ud i den, jeg lærer ham at gøre honnor på rigtig vis og fortæller min arabiske tolk om alle de drenge, der bærer sådanne kasketter i Danmark, og som blandt andre har været med i den store indsamling til disse vore børn. Han véd, hvor Danmark ligger, og har selv en gang været spejder som dreng i Alger for krigen.

200 frysende børn har stået her over en time for dagens eneste lyspunkt: varm mad!

Ud og se — det hele ske

I maj måned begynder det at blive lunt i vejret og alting ta'r til at spire og gro. — Det er den aller mest spændende tid at tage på ture i til skov og vang, fordi der er så meget at opdage og forundres over.

Vi har lært, at hvede og rug, de to brødkornsorter, er vintersæd og derfor sås om efteråret og er i jorden vinteren over. Derfor spirer de før havre og byg, der sås om foråret. Men hvad er nu hvad, når vi ser en mark med spirende korn?

Jo, rugen snor til venstre, hveden til højre. — Når planterne bliver større, kan de kendes fra hinanden på bladene.

Rug: 2 svage tænder uden hår.

Hvede: 2 tydelige tænder med randhår.

Havre: Ingen tænder.

Byg: 2 tydelige tænder ved bladgrunden uden randhår, bladene lysere grønne og mere krusede end havren.

Når vi fra marken går ind i skoven, kommer vi til et helt andet plante- og dyreliv. I skovbunden sker der masser af spændende ting. Se nu f. eks. om I kan finde træernes spirende frugter. Se på „brillerne“, frugten af løn (ahorn). Brillen er brækket midt over, og hver ving spirer for sig. En fin lille rod kryber ud af „ærten“ og får fæste i jorden, og få dage efter har den skudt stilk, og nu står der en sjov lille fyr med vinget „hat“ på sned, 3—4 cm høj. Så smider den hatten og strækker de to lange smalle kimblade ud og begynder straks derpå at vokse videre og sætte de næste blade til verden. Disse ligner straks lidt mere sit ophav, men der skal et par til, før vi rigtig kan se, at den er et ægte barn af en løn.

Ligesådan går det med bogen. Den står med sin trekantede nod, som vi kender så godt, på hovedet og siger goddag til verden. Dens kimblade er runde og sidder som en stor lysegrøn krave om halsen på den lille bog. Allerede næste hold blade ligner de almindelige bøgeblade.

Egen og kastanien derimod beholder deres kimblade i frugtgemmet. Frugten revner og ud kommer en spire, der kryber nedad og danner rod. Når den har fæstet sig, skyder en spire op efter og danner straks rigtige blade. Deres to store næringsfulde kimblade, der bliver i jorden, giver planten næring til starten.

Granen ligner straks sig selv, men den er meget langsomt voksende. Hvis vi vil have noget med hjem til urtepotten, er det mest taknemmeligt med en kastanie eller „manna“. Elmen vokser meget hurtigt til et rigtigt lille træ, der ustandseligt sætter nye blade.

Når vi først kigger efter, er der et utal af spirer, som vi ikke kender. Den bedste måde at lære dem at kende er at finde 2, presse den ene og give den et nummer og plante den anden i en urtepotte med tilsvarende nummer og se, hvad den bliver til. Det er en vældig spændende, selvhjulpne — og altså spejdermæssig måde — at blive klog på.

Duelighedstegnet

Hikemærket

Engang traf jeg en rigtig hikespejder. Hun var englænder og vist nok 75 år! I en lille bog, „Hiking and lightweight camping“, har hun givet et utal af råd og anvisninger på, hvordan man klarer sig hyggeligt, sundt og bekvemt i lejr med ganske lille udrustning. Bogen havde jeg læst, men at træffe hende og se hende ivrig optaget af at vise os, hvordan man klarer sig fint med så lidt, og i hendes alder, det var en oplevelse. Dengang overnattede danske pigespejdere ikke i det fri uden telt og vandtæt underlag, men nu fik man mod på at forsøge, og i dag har vi for store spejdere et duelighedstegn, der hedder: Hike.

For dem, der er lejrvalante, bliver det ofte et stort ønske at opleve det helt primitive vandre- og lejrtilværelse. At vandre ad de små veje, åben for de oplevelser, naturen og vejret giver en, med en bagage så let og enkel, at den ikke giver væsentlig anstrengelse, at klare madlavning og overnatning på forsvarlig vis, uden telt og køkkengrej – at tage på hike!

Lad det være sagt med det samme: der kræves dygtighed og træning for at kunne gennemføre en vellykket hike. Lad os først se på udrustningen.

Læg din normale lejrudrustning foran dig. Del den i 3 bunker: En med alt det, du i grunden godt kan undvære (badekåbe o. lign.), en med det nødvendige, og en med det absolut uundværlige. Læg de to første bunker væk og giv dig til at studere den tredje. Mon ikke nogle af disse uundværlige ting kunne udskiftes med ting, der gør samme gavn, men vejer og/eller fylder mindre?

Her er et par forslag:

Et stykke kraftig plastic lagt over en fordybning i jorden, evt. hvor en græstov er gravet op, kan være vandfad, med den anden side opad opvaskedalje. Det både fylder og vejer mindre end et vandfad.

Håndklæde og viskestykke må være så tynde og hurtigtørrende som muligt, f. eks. gaze eller en halv gazeble. Sy et H og et V i hjørnet, så de ikke forveksles. Har man en stor dolk, der jo alligevel ikke egner sig til at snitte eller skære med, kan den bruges som spade til at skære græstov op med til bålsted og „vandfad“.

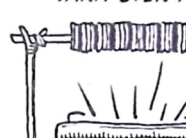
Et „sovenet“ strikket af det tyndeste uldgarn på tykke træpinde erstatter lagenposen, det er lettere, fylder mindre og varmer mere.

Af køkkengrej medbringes kun

HAR DU NOGENSINDE PRØVET PRIMITIV MADLAVNING; SÅ ER DU KLAR OVER, AT DET DREJER SIG OM KUNSTEN AT KLARE SIG I EN „SNÆVER VENDING“!

HVAD MED SPEJLÆG PÅ EN VARM STEN?

HAR DU NOGENSINDE PLANKET DEN FISK, DU SELV HAR FANGET, STEGT MED EN STEN SOM REFLEKTOR.

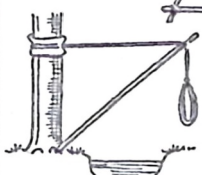

HAR DU PRØVET „KABOB“? KØD, KARTOFFEL, LØG OG ÆBLE I TYNDE SKIVER SKIFTEVIS – SPIDSTEGT MEN DU HAR MÅSKE LUKRET DIG MED SPIDSTEGT KYLLING?

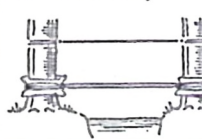

BRØBYGNING ER SPÆNDENDE, MEN PRØV FØRST ET PAR AF DE LATTERE BRØTYPER!

DU BØR KENDE DISSE BUKKE; OG BRUG SÅ IKKE ANDRE:

ENKEL SAKSEBRØ. SOLIDE BESNØ-RINGER ER HER NØDVENDIGE.

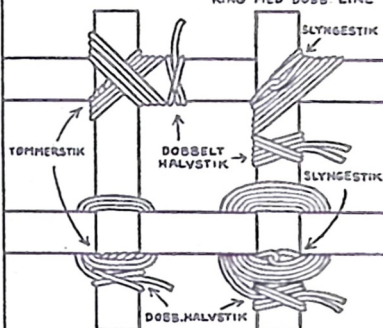

SIMPEL TOVBRO. GANGTOVET SPÆNDES MED EN SURRENG SOM VIST OVENFOR.

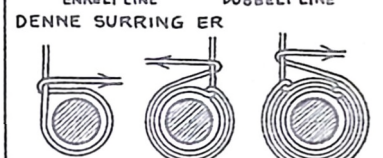
HIKEMÆRKET

DISSE BESNØRINGER SKULLE DU SE AT FÅ LÆRT ORDENTLIGT; DU FÅR AFGJORT BRUG FOR DEM!

ALM KRYDSBESNØRING ENKEL KRYDSBESNØRING MED DOBS LINE

DENNE SURRENG ER

KAN DU BYGGE EN BIVUAK? - HER ER ET PAR AF DE AL-MINDELIGSTE:

OG DENNE TIL EN HEL PATRULJE:

svanekniv, spisebestik, krus og det papir og staniol, som madvarerne er pakket ind i.

Enhver hikespejder kan sikkert ved hjælp af sin egen fantasi finde på flere sådanne „lettelser“.

For en lejrtrænet stor spejder skulle

det ikke være noget problem at finde frem til den for lejrligheden bedst egnede båltype. Primitiv mad bliver bedst på et glødebål, og de mest holdbare gløder fås af løvtræ, bøg, birk og eg. Egen er hård og længe om at blive til gløder. Fyr og gran fæn-

ger let og er derfor god til optænding. gløderne brænder ret hurtigt væk, men jeg har engang haft et meget fint glødebål af store fyrrekogler. Tjorn er fint både til optænding og gløder. Træ, der har ligget i skovbunden mere end et år, taber i varmeværdi og bliver efterhånden fugtigt og tro-sket. Udgåede grene, som hænger i træer eller buske, er selv i regnvejr tørre og gode. Det tørre, visne gran-kvas til optænding er i regnvejr bedst, når det plukkes af træerne. Den kloge hikespejder har altid en dusk tørt grankvas i sin oppakning, det sparer i alle tilfælde tid, og det sikrer optændingen i regnvejr. Væn jeg til at se på brændet både på bark-siden og vedsiden, så I lærer de for-skellige træsorter at kende. Og husk så, at der skal *mange* gløder til de fleste former for primitiv madlavning.

Det mest spændende ved en hike er vel at tilbringe natten under åben himmel. Vort klima med alle dets luner må imidlertid tages i betragt-ning, når man indretter sit natteleje. B.-P. siger, at man kender en rigtig spejder på, at han er omhyggelig med sit natteleje. Og da en hikespejder givetvis er en rigtig spejder, gælder det altså om at gøre sig umage. Først og fremmest må jordkulde ikke nå den sovende. Et tykt lag af små gran-kviste, birkeris, tørre visne blade, hø eller halm er både tørt, blødt og lunt at ligge på. Dernæst må man beskytte sig mod vejret, dug, regn og vind. Det kan ske ved, at man over sit gode leje bygger en lille hytte, lige netop stor nok til at rumme de tre spejdere, der skal sove i den. Læg jer på jor-den og tag mål. Jo mindre den er, jo lunere ligger man. Form hytten som et kantet kræmmerhus med benene i spidsen og hovedet i den brede ende, som vender bort fra vinden.

Af svære grene eller rafter bygges et skelet, der beklædes med tyndere grene, som igen dækkes meget tæt med f. eks. grankviste. Beklædningen begynder nedefra, og kvistene lægges med deres naturlige overside opad og spidsen nedad. Række efter Række lægges, bindes eller flettes på skelet-tet, til hytten er så tæt, at lyset ikke trænger ind mellem kvistene. Så er hytten både vind- og vandtæt. I en kold nat er det både lunt og hygge-ligt at holde bålet vedlige foran hyt-tens åbning. Er man mange på hike, kan man bygge hytterne i halvkreds om bålet.

For at finde frem til sin hikeplads og for at kunne udnytte alle fordelene i naturen må man være dygtig til orientering, da hikepladsen jo ikke

skal søges i tante Sofies køkkenhave, men i den uberørte natur, så uforstyr-ret man nu kan finde den efter en rimelig lang vandretur.

For at bestå hikemærket fordres bl. a., at spejderen har *deltaget* i 3 hiketure. Det skal understreges tyde-ligt, at en pigespejder ikke tager alene på hike! Dernæst fordres rap-port om formål og forløb. Rapporten må være skriftlig og i en kort form give et billede af, hvad deltagerne har ønsket at opnå, hvad de har foretaget sig og oplevet, samt almindelige op-lysninger om antal, rute, vejr, vind, klokkeslet og vilkår i det hele taget.

For at kunne skrive en fyldestgø-rende rapport ved hjemkomsten er det tvingende nødvendigt at gøre no-tater undervejs. Det er også en *so-mands* vigtigste pligt at gøre regel-mæssige notater i journalen. Digteren Johannes Jørgensen, hvis fader var kaptajn, skrev om det i sine erin-dringsdigte:

POSTBOX

Denne gang er der meget nyt at glæde sig over.

3 patruljer fra Wien har sendt teg-ninger — hvem melder sig først for at få fat i dem?

Der har meldt sig 3 tyske pigespejdere på 12 år, en hollænder, der er 16, og en 13-årig mexicaner.

Fra Californien har en hel trop meldt sig, desuden 3 andre ameri-kanere på 11—12 år. I ser, der er lidt at tage fat på — desuden „frit valg“ over hele den øvrige verden fra Grønland til Sydafrika. *Fromse*

☆

Jægergården meddeler —

Pionérlejren på Jægergården til sommer er flyttet til *mandag den 3. juli og lørdag den 8. juli* i stedet for de data, der er angivet i førertræ-ningspjecen.

Spejderkammerater i Danmark!

Mon I kan hjælpe os? Vi vil gerne have fat i nogle brugte mejse-uniformer. Vi har en ny-startet mejseflokk, hvor kun to har uniform. Vi vil gerne be-tale lidt for dem.

Uniformerne kan sendes til: *Rosa Olsen, Qulligssat, Grøn-land.*

Kujanak — Tak.

Lad alting gå så galt, det vil, om så det gik ad skibbrud til — et er der, som altid skal gores: Journalen skal føres!

Jeg sejled' i halvhundrede år og dojet trange somandskår og ankred' i gode havne — Journalen har alle deres navne.

Jeg ved ej, hvor på jordens rund — jeg møde skal min sidste stund — et ved jeg, som altid skal gores: Journalen skal føres.

Tro ikke, at det er kedsommeligt og unyttigt arbejde at skrive rapporten. Derved genoplever man turen og dens enkeltheder, enkeltheder, der måske ellers hurtigt glemmes, og det var op-levelserne for gode til, ikke? — — — For den, der har tænkt at tage hike-mærket i sommer, er det ikke een dag for tidligt at begynde træningen. God fornøjelse. E.B.S.

Vil du sende en hilsen —

til en spejderkammerat i Mexico eller U. S. A. og samtidig hjælpe dine dan-ske kammerater, der skal af sted, med at have rigeligt med små, rare gaver at kunne give (og det véd de, der har prøvet at rejse, at der er god brug for) — og vil du gerne have chance for herigennem at få en penneven, så hør engang:

Send *en af vore gavenåle* heftet på et stykke papir eller karton, hvorpå du har skrevet dit navn og din adresse (eller send en anden lille ting, bog-mærke eller lignende, som ikke vejer eller fylder for meget, men noget som viser, at det kommer fra Danmark).

Hvis du gerne vil sende din hilsen med til Mexico, så send gaven til:

Birte Nissen, Frøsvej, Rødning.

Skal gaven med til U. S. A., sender du den til:

Ida Houby, Stenstuegade 5, Slagelse.

— Og så siger vi her tak til alle jer, der sender hilsener. De fire dyg-tige piger, der skal af sted, er også selv meget flittige med at forarbejde små, pæne ting, men når man rejser langt ud, er der jo meget, man har brug for, og jeres hjælp vil de blive glade for. — Husk, at jeres eventuelle gavenåle o. lign. må være dem ihænde *senest 1. juni*.

Og så glæder vi os vældigt til at høre dem fortælle om, hvad de har oplevet om nogle måneder, og ønsker dem alle tiders dejligste oplevelser.

Aase Lyngholt

Var det ikke på tide at fikse uniformen op...?

Ja, sådan stod der som overskrift på et indlæg, Politiken bragte den 19. februar 1961. — Fik I læst det, mon?

Er der noget om det? Trænger vi til en rask lille revolution på det område? Den uniform, vi har i dag, er forældet, mener nogle. Vi er så indlullede i traditionen om, at sådan ser vores uniform nu engang ud, men se dig i spejlet, spejder! Kunne den ikke fikses op i facon, i stof og udstyr? Og hvad med sommeruniformen?

Indsenderen af indlægget i Politiken (en „ex-spejder“) skriver bl. a. følgende:

Efter min mening er tiden løbet fra pigernes uniform. Den har ikke fulgt med den nye erkendelse, at om vinteren skal man være lunt klædt på, og om sommeren skal man have så megen sol på kroppen som muligt. (Ex-spejderen kan jo ikke vide, at vi i over 10 år har haft lov til at bruge shorts og solliv i lejrene og skibukser eller uldne vintersæt, når det er koldt; tiden er nok også løbet lidt fra hende.) — Videre hedder det:

Da piger efterhånden dyrker al anden friluftssport i lange bukser om vinteren og shorts om sommeren — hvorfor så ikke tage konsekvensen af denne udvikling og kreere en ny spejderdragt i overensstemmelse med tidens påklædningsvaner?

På billedet over artiklen står en stakkels „spejderpige“

og sveder i nedrullede ærmer, sportsstrømper og stor hat.

Næste søndag i Politiken: *Ikke pille ved uniformen.* Spejdere i massevis falder over de formastelige, der turde foreslå, at man lavede uniformen om. Her er nogle udpluk:

Fra en tropsfører: „Lad de skrækkelige pigegardere om at vise lær m. m.“ — Fra en aktiv flokfører: „Kan De forestille Dem en sommerdag en hel flok pigespejdere med fane og musik gennem Københavns gader i shorts? Eller om vinteren de slanke i lange bukser, de mindre slanke i kjoleuniform? Sikken et syn! Næh, lad os beholde de gode, gamle uniformer.“

Der var mange indlæg for og imod — det hele virkede temmeligt forvirrende; der er også billede af en pige i lejrdragt, og så står der: *Der findes en spejdersoldragt, som de selv finder fiks nok.* (Det var ikke så fikst, for pigens på billedet er i en langærmet lejrkitel, og nederdelen er mindst 15 cm for lang.)

Og er den nu også fiks? — Nu véd vi i hvert fald, hvad enkelte andre mener. Vi holder af uniformen, som den er — javel, men måske der alligevel var noget om, at det er på tide at fikse den lidt op og gøre den mere praktisk.

Ovenfor giver Bo Bojesen småtips til uniformsudvalget. (Klicheen venligst udlånt af Politiken.)

Hvad mener I om spørgsmålet i jeres patrulje?

Bladlusene + Kat.

»Småtterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af fire glade bladlus

Husker I, hver gang I får en eller flere nye spejdere i jeres patrulje, da at lære dem uniformsreglementet og forklare, hvorledes en spejder skal optræde?

Har I til hvert patruljemøde 5 minutter, hvor I gennemgår noget fra spejderloven eller -løftet?

Når I øver naturkendskab i patruljen, foregår det så efter bøger, eller ta'r I ud i naturen og ser træer, fugle, blomster m. m.?

Husker I at lære jeres spejdere om B.-P. ved at læse om ham og noget af det, han selv har skrevet?

Kan I svare ubetinget ja til dette, er det godt; hvis ikke I kan, så gå i gang med det samme.

☆ ☆ ☆

EN VEN ER EN, SOM HOLDER AF DIG

Boganmeldelse (af en ganske lille bog, der kan gøre dig glad).

„A friend is someone who likes you.“

Sådan er titlen på en bog på bare 17 små sider.

Men det er nok til at få smilet frem.

Den er fyldt med de sødeste tegninger og kun en lille smule tekst, så den kan være til glæde for engelskkyndige men også for dem, der endnu ikke er nået så langt.

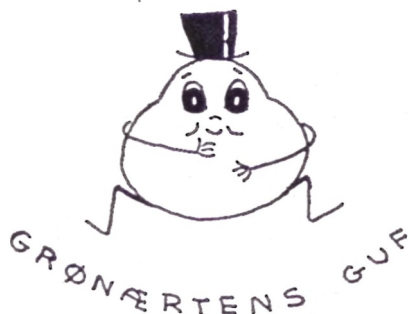
Den fortæller om, hvilke slags venner man kan have, en pige, en dreng, en kat eller måske en lille sød mus.

Og den koster ikke mere end 5,75 kr. Det vil være en fin gave til en, man holder af. For er man sur en dag, måske fordi man sidder alene hjemme, og ingen har at sludre med, måske fordi det regner, eller fordi man er syg, — der kan være mange årsager til at være lidt gnaven, ja, så kan det virke bedre end en pille, når man blader bogen igennem.

I patruljen — såvel som i ethvert andet samfund — gælder det: den rette mand til det rette job.

☆ ☆ ☆

KINESERMAD ...

Grønærtens huskeregel: Efterlad køkkenet i ordentlig stand og sørg for, at alt er kommet på sin rigtige plads.

En dag, hvor du har køkkenet helt for dig selv, skulle du prøve at lave kinesermad. Inviter nogle af dine kammerater og sig til dem, at de skal komme iført kinesertøj og være maledede i ansigtet som en kineser og med en kineserhat på hovedet. Den kan laves sådan: Af et stykke pap klippes en rund skive ud (tegning), en trekant klippes ud af skiven, og stykket bøjes sammen og holdes fast med en clips eller en stykke klæbebånd. En snor sættes i, så lang at den kan nå ned omkring hagen. Hatten kan males

med forskellige kinesiske tegn, prøv at se efter, om der ikke på din mors thepakke skulle findes nogle, ellers lav nogle selv. Hvis du er dame, kan du lave en sort fletning af uldgarn og sætte bag i hatten. Hvis du er mand, kan du male et sort overskæg.

Men nu til forberedelse af maden:

1. Hakket svine- og oksekød brunes sammen med knust paprika, salt, peber og groft hakkede log. Tilsæt hakkede, ristede log.
2. Groft hakkede log med og uden paprika.
3. Blomkål plukkes i mindre buketter og svitses møre, tilsæt hvidlog, kulor og eventuelt kinesisk soya.
4. Ærter varmet i smeltet margarine.
5. Ristede champignon.
6. Løse kogte ris.

Det kan suppleres med hakkede, syltede rodbejer, små ananasstykker, hakkede, hårdkogte æg, — alt efter behag.

Når maden skal spises, serveres risene først, derefter kødet. Små sjove skåle skal stå på bordet med alt tilbehøret. Det kan spises på almindelig vis ved hjælp af kniv og gaffel. Men sjovest er det, hvis hver har en lille skål og to pinde på rigtig kinesermanér; det tager tid, men man har det mægtig sjovt. Der kan serveres grøn the til. — Velbekomme!

☆ ☆ ☆

LAV EN HALSKÆDE — LAV TO — LAV TI —

Halskæder er så moderne i øjeblikket, og det pynter sandelig også. Men de er dyre. Så her er nogle tips til at lave dine egne og måske lidt mere personlige halskæder.

De købte halskæder er for det meste lavet i perler. Dem kan du også selv lave billigere. Der findes nogle „dameforretninger“, som handler med perler i los vægt, og som også gerne giver lidt vejledning. Men der er me-

get andet, som kan bruges. Lad os se lidt på, hvad vi kan finde i haven eller skoven.

F. eks. *rønnebær*. Sidst på sommeren plukkes de ned og trækkes på snor, enten kinesertråd eller en fiske-snøre af de tynde. Den kan laves lang eller kort, alt efter hvad du synes er pæneste, og så skal den hænges til tørring et ugenært og ikke for varmt sted. Engang i løbet af foråret og sommeren vil bærrerne være skrumpet ind og blevet tørre, og den er klar til brug.

Hvad med *æblekerner*? Der skal mange til, men du kan selv, hver gang du har spist et æble (og det gør du vel ofte, det er så sundt), samle kernerne i en skål. Du kan måske få familie og veninder til at hjælpe dig. Disse kerner trækkes også på en snor, og der kan eventuelt sættes en lille skrue i. En sådan kan købes i hobbyforretninger, hos en solvmed eller i en småtteri-forretning, du ved dem med sytråd, knapper, bændler o. lign.

Bog fra bøgetræet kan også bruges; flet en bastsnor og træk den igennem nogle bog, slå knuder mellem hver, så basten kan ses. Som lukketøj laves en lokke, og et stykke træ (rawlplugs) bundet med bast stikkes igennem loken.

Hvis du går på visit hos en frohandler, er der mange billige muligheder: Lupinfrø, papegojefrø, hvide og brune bønner, voksbønner, almindelige ærter (dem man giver duerne på Rådhuspladsen) og meget andet. Fælles for dem alle er, at de skal ligge i blød, helst et døgn, men ikke længere, for så begynder de at spire.

Lupinfrøene og ærterne er konnest, hvis de bliver farvet. Der kan du bruge frugtfarve eller bejdsefarve, eller måske kender din farvehandler selv et godt farvemiddel. Jeg har kun brugt disse to, som fås i alle regnbuens farver, og de kan eventuelt også blandes, men vær varsom med det, ikke alle nuancer er lige gode blandingsfarver.

Farven hældes da sammen med det vand, hvori frøene skal ligge i blød. Når frøene er blevet bløde, trækkes de nemt og ubesværet på snor og hænges eller lægges til afdrykning og tørring over en avis. Hvis kæden skal være blank, kan den gnides med lidt linolie eller andet fedtstof. Gnid også overskydende farve væk. Det er ikke noget kønt syn med en lilla eller grøn rand rundt om halsen.

Men der er mange materialer endnu, der kan bruges til halskæder. Prøv selv at få en idé, og held og lykke med forsøget.

Lykken blev født som tvilling.
Alle, som vil finde glæde,
må dele den.

HOV ...!

Har I været på patruljetur i den sidste måned???

☆ ☆ ☆

OGSÅ EN APRILSNAR

I april-bladet stod der i teksten til billedet af Sct. Georg og dragen, at det var fra Esajaskirken. Det var en beklagelig fejltagelse. Det er fra Emanuelskirken i København.

☆ ☆ ☆

A SECOND JOB

Albert Schweitzer foreslår, at vi bør have et ekstra job (a second job). Han siger: Skaf dig selv et ekstra job — et usynligt, måske et hemmeligt job. Luk øjnene op og se, hvor nogen trænger til lidt tid, lidt sympati, lidt venskab eller lidt omsorg.

Måske er der en ensom, en bitter, en syg eller en uheldig, som du kan gøre noget for — måske en gammel, måske et barn.

Hvem kan nævne alt det, mennesker kunne gøre, hvis de prøvede? Se, om du ikke kan finde en mulighed. Vær ikke bange, hvis du må vente eller prøve dig frem. Vær forberedt på skuffelser, men lad ikke være med at finde dig et ekstra job, hvor du kan gøre noget for andre mennesker. Der er en, som venter på dig, hvis du bare vil tage det job.

☆ ☆ ☆

WHITE
CORAL
BELLS

White coral bells upon a slender stalk,
lillies of the valley deck my garden walk.
Oh, don't you wish that you could hear them ring?
That will happen only when the fairies sing.

STOP!

I har vel
ikke glemt
at klippe
frimærker?

Korpskontoret
samler stadigvæk.

Nuvel —
igang med saksen!

Fortæl os, hvad I oplever!

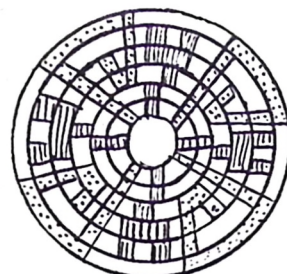
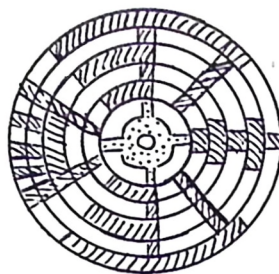
EN SPÆNDENDE PATRULJE- FØRERWEEK-END

Den 4. marts samledes patruljeførerne fra Frederiksberg distrikt til træning på Jægergården. Om aftenen ved pejsen fortalte Lyngbys divisionschef om det at være patruljefører, og vi lærte en masse. En anden fører fortalte os derefter om internationalt spejderarbejde, og hun var netop ved at tale om næstformanden for verdensforbundet, fru Sybille Bruun, da Ellinor, vores distriktschef, kom ind, bad os rejse os, og ind trådte ... hvem tror I? Fru Sybille Bruun selv. Hun boede på en nærliggende gård for at rekreere sig. Sybille Bruun fortalte os om verdenskonferencen i Grækenland sidste sommer. Det var en stor oplevelse for os alle.

Næste dag var vi paa en orienteringstur, som var meget lærerig. På vej til Jægergården modte vi til alles store overraskelse dronning Ingrid og prinsesse Benedikte, som var på vej op for at aflægge fru Bruun et besøg.

To store oplevelser på en week-end — og 2½ times sovn; det var vel nok en førertræning!!!

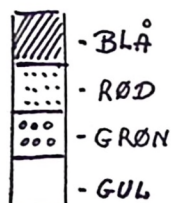
Hopalong og Rap.
Frederiksberg distrikt

Vi laver indianske smykker

Ann fortæller om, hvordan man laver perlebroderi.

★

Indiansk perlesmykke bæres om halsen af både mænd og kvinder. De her viste mønstre farvelægges efter skemaet og kan også bruges som brocher, til tørklæderinge el. lign.

Fig. 5.

I denne måned skal vi prøve at lave indianske perlebroderier. Det er vældig spændende, og efterhånden, som man bliver dygtigere, kan man efter egen opskrift lave en mængde sjove og farvestrålende ting.

Det første perlearbejde bliver en *kæde*.

Materiale: En lang, tynd nål, tråd, små perler (to farver, f. eks. røde og hvide).

Nålen trædes, og der slås en knude på trådens ende.

1. Tag 5 perler på (rød).
2. Stik nålen igennem den første perle, du satte på tråden.
3. Træk 1 hvid + 2 røde perler på.
4. Hop over 2 røde perler og stik igennem næste røde perle.
5. Træk 1 hvid + 2 røde perler på.
6. Stik nålen igennem den røde perle ved siden af den forrige hvide.

Fortsæt nu, til du har den ønskede længde. Hold godt fast i perlerne, når du trækker tråden igennem, så det ikke går i kludder. Når du har syet et stykke, vil du kunne se mønstret.

Perlesmykker

Tag et stykke filt (evt. fra en gammel hat) eller køb et stykke blødt læder, der ikke strækker sig for meget. Læg det i stræk i en broderiramme. Når man bliver vant til at lave dette, kan man lave det på et mindre stykke materiale og uden ramme. Men rammen er det bedste, siger vor mand i gruppen.

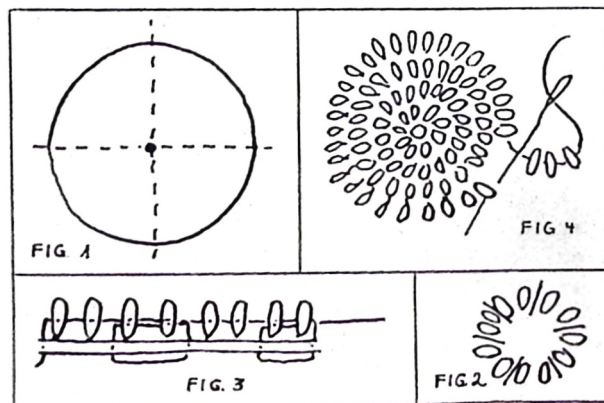
Tegn på materialet (skind eller filt) en figur som vist på tegningen (fig. 1).

Begynd i midten. Stik nålen op og sæt nogle perler på. Læg dem i en ring og stik nålen igennem den første perle, du satte på tråden, og stik ned i materialet. Dette danner ringen. Tag en anden nål med tråd og stik den op og ned over hveranden perle for at holde dem på plads. Fortsæt med lige så mange rækker rundt, du ønsker (fig. 2-4).

Du kan også lave perlesmykket på en anden måde: Sy midterperlen i og fortsæt med at tage 4 perler på tråden. Stik ned og tilbage og op i de 2 sidste perler og fortsæt sådan (fig. 3).

Efter hver færdig række går du gennem hele rækken rundt med tråden for at stramme den op og få dem lige.

Når hele smykket er færdigt, som du ønsker det, kan du klistre et andet stykke filt eller læder på bagsiden og lave perlekant på yderkanten som vist på fig. 5. Når tråden strammes, rejser hveranden perle sig op.

VIBE OG HENDES PATRULJE

Fortsat fortælling af Kat.

1. Det første møde med „Hjortene“

Efterhånden som Vibe nærmede sig tropslokalet, blev hendes skridt kortere og langsommere, det var ligesom om hendes nye uniform og spejderhat pludselig blev alt for stor, og hun selv skrumpede ind. Hun gik endogså helt i stå sommetider og kikkede på nogle butiksvinduer uden at ane, hvad det var, hun så, for inde i hende sagde det hele tiden: „Jeg er bare en, der er blevet dem påduttet.“ Hun vidste ikke helt, hvad „påduttet“ betød, men hun var helt klar over, at det havde noget at gøre med, at man var blevet skubbet ind et sted, hvor man ikke var velkommen.

Hun rev sig løs fra det vindue, hun stod og så på. Inde i hovedet kunne hun høre moderens stemme sige: „Fald dog ikke i staver, barn, du kan da ikke være bekendt at komme for sent til det første patruljemøde, husk på, nu er du blevet spejder!“ Hun havde haft svært ved at skjule, at hun ikke var glad for at skulle til dette møde, ja, det var lige ved at gå galt allerede Sct. Georgsdag, da far havde set hende komme hjem fra paraden om eftermiddagen, og far havde sagt: „Der kommer min store spejderpige!“ og havde givet hende en knusetur. Pludselig havde han set på hende og sagt: „Jeg synes ikke, lillepigen ser rigtig glad ud?“ Men mor havde sagt, at hun skulle vaske hænder til middagen og så havde Vibe skyndt sig ud, for hun kunne da ikke fortælle far, at hun var ked af at være blevet spejder, nu hvor han lige havde foræret hende en splinterny uniform og hat til oprykningen. Hun kunne heller ikke for mors skyld. Mor ville jo altid det bedste, hun forstod det bare ikke altid, tænkte Vibe. Underligt, at mor ikke forstod det, for hun havde selv været spejder og tropsfører. Vibe bed i remmen på sin skuldertaske. Det var mor, der syntes, Vibe skulle være blåmejse, og hun havde også

lært hende at binde de første knob. Else, søde, rare Else, der var blåmejsefører, havde været meget forundret over alle de ting, Vibe kunne, da hun blev blåmejse. Hun ville gerne have dygtige blåmejser i flokken, ville Else, men det var ligesom, det alligevel var galt sommetider, når hun kunne for meget. Som nu dengang, da Else havde lovet, at næste gang skulle de lære de nordiske flag og tegne dem i arbejdsbogen. Vibe havde fortalt det til mor, og så syntes mor, det ville være sjovt, om Vibe kunne lave dem hjemme, og gav hende et kort med alle flagene, og Vibe malede dem fint i bogen, og da hun kom til mødet, hvor de skulle lave dem, sagde hun, at dem havde hun malet og viste dem stolt til Else, — og så var det altså, ligesom Else ikke blev glad, men bare skuffet, og mens de andre malede flag, sad Vibe med et spil for at få tiden til at gå. — Mor ville altid have, at Vibe skulle være dygtigere end de andre ikke bare i skolen, men også i flokken. De andre blåmejser havde også sommetider drillt hende, når hun kunne klare noget, de ikke kunne, og kaldt hende „førerløg“, men da havde Lisa altid været parat til at tage hende i forsvar. Kære søde Lisa, der lå hjemme med fåresyge og ikke kunne være med.

Vibe sparkede til en sten. Hvorfor skulle Lisa nu også blive syg, netop nu, hvor de skulle til deres første møde. Lisa var Vibes allerbedste veninde. Der var noget galt med Lisas ene ben, noget hun var født med, hun haltede, men hun klarede sig godt. Der var aldrig nogen af blåmejsjerne, der gjorde nar, men sommetider, når de var på tur, så havde der været drenge, der råbte efter hende. Lisa havde brug for en, der ville holde af hende altid og give hende en hånd, når hun blev træt på en tur.

Det var også derfor, Lisa og Vibe var blevet rykket op samtidig nu til Sct. Georgsdag. De havde været blåmejser sammen i næsten 2 år. Vibe var lige fyldt 11 år den 12. april. Lisa blev 11 i februar. Det var ellers ikke meningen, at de skulle rykke op før efter sommerferien, og de havde glædet sig til at være med i blåmejslejren, som „de store“. Else havde talt meget om den lejr og om pinseturen. Ingen kunne lave ture som Else, spændende og sjove. Ingen var som Else, kære søde Else, mon hun ville savne dem til blåmejsmoderne, nu de ikke var med?

Vibe drejede ned ad villavejen, hvor troppen havde lokale; der var en solsort, som fløjtede så dejligt. Det var også Else, der havde fundet på at døbe hende Vibe. Hun havde en tot hår, der hverken kunne eller ville ligge ned — den stod altid og viftede som på en Vibe, sagde Else, og så hed hun Vibe, skønt præsten havde døbt hende Linda.

Vibes mor syntes, det var et godt navn, men hun syntes, det var en dårlig idé, at Vibe ikke skulle med på troppens sommerlejr i år, når hun blev 11 år. *Vi plejer først at rykke blåmejserne op efter sommerferien og så til jul*, havde Else sagt, og Vibe var blevet helt elendig, da hendes mor havde svaret, at hun havde da aldrig hørt om nogen steder, hvor de ikke rykkede blåmejser op til Sct. Georgsdag. Mor havde fortalt hende, at der var intet så herligt og spændende som en rigtig lejr i telt, om hun da ikke gerne ville være spejder nu, så hun kunne komme med? Vibe sagde, at det ville hun da gerne, men indvendig var hun skuffet over at skulle væk fra kammeraterne. *Hvis Lisa også må være med*, havde hun skyndt sig at tilføje. Mor havde så ringet Lisas mor op, og Lisas mor var ligeglad, om Lisa var spejder eller blåmejse, og så havde mor fået ordnet det med tropsføreren og tropsrådet, og Vibe var ked af alt det postyr, — men enden var da blevet, at Lisa og Vibe rykkede op på Sct. Georgsdag.

De havde glædet sig meget til paraden, og vejret havde været fint, og far havde givet Vibe en ny uniform og en stor hat. Det foregik ude i skoven, og det var meget højtideligt med fanen og dem, der aflagde spejderløfte, men Vibe og Lisa var så nervøse over det, der skulle ske med dem, at de hele tiden stod med hinanden i hånden — og så var det ikke spor slemt, for Else kom og tog dem i hånden og gik med dem hele vejen langs rækken hen til tropsføreren, der havde sagt noget om at være en god spejder og havde givet dem et mærke med en fugl på, og så var de blevet anbragt i Hjortepatruljen, hvor de slet ikke kendte nogen, og hvor alle de andre så store og fremmede ud og havde både due-lighedstegn og væbnersnore o. s. v. Der var en høj en med fregner og jasket hår, der havde lavet ansigt, ligesom når en flue sætter sig på ens næse, da tropsføreren sagde, at nu måtte de tage godt imod de to nye. Vibe håbede, at *hun* havde været en flue, der havde generet hende. Hun sparkede igen til en sten på vejen.

Efter paraden havde de spist deres madpakker, og Lisa og Vibe havde siddet sammen med Hjortene — men lidt for sig selv, der var heller ikke nogen, der havde sagt noget til dem, undtagen at de havde møde om onsdagen, og at Dorte havde fået influenza. Dorte var patruljeføreren, forstod Vibe. De skulle plukke anemoner til De Gamles Hjem, og Vibe og Lisa var gået sammen. Så var det, mens de sad på hug og plukkede, at en, som blev kaldt Klaus, og så hende med fluen kom forbi i ivrig samtale. Vibe havde hørt den ene sige: *„Ja, tænk, så skulle vi have de to blåmejser påduttet,*

bare fordi vi kun er seks i patruljen, og alle vore chancer for at vinde turneringen er gået i vasken.“

Vibe bed i sin rem og sparkede et stort hul i gruset. Bagefter var tropsføreren kommet og havde givet dem besked om patruljemødet og patruljeføreren adresse. *Det er jo en skam, Dorte er syg i dag, men der er nok en af de andre, der vil hjælpe jer til rette*, sagde hun ud i luften og gav sig til at tale med et par større piger.

Vibe og Lise havde sagt til hinanden, at de ville bestemt ikke med til det møde, men da det kom til stykket, kunne Vibe ikke få forklaret mor det, og så blev Lisa pludselig syg, og nu var Vibe altså helt alene på vej til møde i Hjortepatruljen. Hun havde håbet til det sidste, at hun også fik fåresyge, men nej, — og snyde sig fra det kunne hun ikke, for mor skulle nok huske at spørge, hvordan det var gået på mødet, hvad de havde lavet o. s. v.

Nu var hun der. Hendes fødder førte hende automatisk ind ad lågen, ind ad døren i gangen, hvorfra en dør førte ned i kælderen. Hun plejede altid at mødes med Else og de andre uden for, for kældergangen var så mørk, men nu var hun jo „stor“ spejder.

Hun åbnede døren og gik 3 trin ned i kældergangen. Døren røg i bag hende med et brag — der var buldrende mørkt i gangen, og hun kunne intet se. Hun prøvede at finde kontakten til lyset, men kunne ikke huske, hvor den var. Else plejede jo altid at tænde.

Der lød høje stemmer inde fra tropslokalet og skramlen med ting. *Er du tosset, lød en stemme, du tror da ikke, du kan møde op til turneringen med de strømper*. En mumlen blev afbrudt af en ny kommando. *Sorg for at få oxen slebet ordentligt og spaden ligeså; hvor er Klaus, hvorfor er hun nu ikke kommet?* Vibes hånd famlede stadig hen over muren i håb om at finde kontakten. *Og blåmejserne, jeg sagde da, de skulle komme kl. 7. De kan vel ikke finde herved alene*, var der en anden, der faldt ind. *Vi kommer nok til at have en barnepige til at hente og bringe*.

Vibe havde fået fat i dørhåndtaget, men hun vovede ikke at åbne døren og gå ind. Hendes hænder var kolde, og hun havde en tyk klump i halsen — hun ville hjem, hun ville sige det hele til far, han ville forstå, hun vendte om og løb hen mod den dør, hun var kommet ind ad — den gik i det samme op, og en stor ting tumlede ned ad trinene, noget tungt ramte Vibe, hun faldt og slog knæet hårdt mod trinet. Døren var røget i, men nu fløj den atter op og ramte Vibe i hovedet samtidig med, at et andet menneske faldt ned over hende med et vræl.

(Fortsættes i næste nummer)

Sådan gør vi – i Vildgæssene

SENIOR-Stof

Redigeret af
Bitten Hjorth

Vandrelejr! — Ligger der ikke for gamle spejdere noget spændende, noget der skal udforskes, i selve ordet vandrelejr? Det syntes vi, og for at leve op til gamle traditioner besluttede vi os til at tage på vandretur i Sverige, nærmere betegnet til at gå rundt om Ivosjön, der ligger i den skønneste del af Skåne.

Vi tog af sted fire seniorer og to førere, hver med 40 kr. i lommen og ladet med store forventninger og godt hu-

mor. Hvad vi oplevede i de otte dage, turen varede, er ikke småting.

Da vi naturligvis selv skulle transportere alt vort materiel, indskrænkedes dette til et minimum og vor personlige bagage ligeså. Vi havde kun det nødvendige — det allernødvendige — med, ikke noget med to tallerkener, fine viskestykker (vi brugte tynde gazebleer) eller shorts og tilhørende bluser, men derimod flere par tykke skisokker (hjørtetalg og talkum udgjorde vor make-up—fod altså!).

Efter adskillige diskussioner enedes vi små om at lytte til de mere erfarnes råd og tage støvler på. Vi troede, det blev for tungt — men hør, gå aldrig med andet end støvler på de svenske landeveje, for det er ikke andet end grus og skærver; ej heller hvis vi fik forvildet os ind på en hovedvej var den asfalteret.

Allerede den første dag fik vi en meget varm velkomst

Naturkendskab

Før vi endelig går i gang med de sidste jordbundsundersøgelser, lige et par bemærkninger om jordens kemiske og fysiske egenskaber og deres betydning for plantelivet, for det er jo netop dette, undersøgelserne viser. Landmanden f. eks. vil således ud fra en undersøgelse af sin jord kunne få at vide, hvilke planter der egner sig for den, og som vil give ham størst udbytte. Et sådant „videnskabeligt“ landbrug drives virkelig i dag, og det betaler sig!

Den øvede iagttager kan ud fra plantevæksten sige en hel del om jordens tilstand, hvorvidt den er sur eller basisk. Vi ved, at eddike og saltsyre er sure stoffer, og at soda og sæbe er alkaliske, men ved vi også noget om, hvor sure eller alkaliske de er? Ja, ligesom vi f. eks. måler temperaturen i °C, således måler man surhedsgraden i pH-enheder. pH-skalaen løber fra 1 til 14, og i midten ved 7 har vi den neutrale tilstand (vand). Ved lavere tal er stofferne sure, og desto stærkere, jo mere vi nærmer os 1. Ved tal større end 7 er stoffet alkalisk eller basisk.

Denne surhedsgrad kan måles elektrisk eller ved hjælp af stoffer, der skifter farve med surhedsgraden, såkaldte indikatorer. Det er nemmest og billigst at gøre det på den sidste måde, så den anvender vi her.

Vi kan derefter skelne mellem sure og magre jorder og neutrale-alkaliske og svære jorder. Lyng og mos findes på sure jorder, mens felfod og orkideer forekommer på alka-

liske jorder. I lovskov f. eks. findes to forskellige jordbundstyper, muld og mor. Mulden findes på steder med svære, d. v. s. næringsrige, lerede jorder, hvor der er stadig gennemluftning og mange bakterier og dyr, således at de visne blade hurtigt omdannes helt. Mor derimod forekommer på magre, sandede steder, hvor vinden udtørre skovbunden. Her kan bakterier og dyr ikke leve, og derfor omdannes det visne lov ikke fuldstændigt. Der opstår begyndelsen til torv, og dette holder på vandet, så der nu bliver fugtigt. Tørv er, som det jo er kendt fra tørvemoser, sorte, og denne farve skyldes humusstoffer. Sådanne steder vokser bregner, skovstjerner og blåbær, mens der på muldjorden findes gul anemone, kodriver og mange andre.

Og så fortsætter vi undersøgelserne:

8. Humusindhold:

Humusindholdet afgøres efter jordens farve:

i lette jorder: hvid 0—1 %, grå 1—2 %,
mørk 2—4 %, sort —10 %.

i svære jorder: hvid 0—2 %, grå 2—5 %,
mørk 5—10 %, sort —15 %.

af befolkningen. Et sted blev vi inviteret på saftevand og lagkage med lyserøde marcipanroser, jojo, det var skam fint, årsagen var datterens konfirmation.

Overnatningerne klarede vi ved om morgenen at sætte en prik på vort kort over ruten netop på den bondemand's mark, hvor vi ville sove — at familien intet vidste om vor ankomst, gjorde mindre til sagen (den taktik kan dog kun anbefales, når man er så få). Men vore foreres medfødte eller måske af praktiske grunde opelskede sans for egnede steder og landsdelens gæstfri og hjælpsomme befolkning hjalp os med at realisere vore planer.

Maden bestod for det meste af konserver, hvad der i begyndelsen forbavtede os seniorer en smule, for vi havde troet, at vi skulle skrælle kartofler og lave mad i den store stil, men vi blev klogere. Efter en hel dags anstrengende trav var vi lykkelige for noget nemt. Desuden fik vi flere gange foræret „jordgubber“ og kirsebær af vore flinke værter.

Overalt, hvor vi kom frem, besøgte vi de seværdigheder, egnen bød på, bl. a. en masse kirker med tilhørende smukke altertavler. Desuden så vi det gamle Bäckaskog slot, hvis hemsøjsafdeling især interesserede os — som en

praktisk oplysning til dem, der gerne vil invitere mange gæster til deres bryllup, eller som vil imponere deres medmennesker, kan jeg oplyse, at bryllupssalen med tilstødende sale og kirke kan lejes.

I et par dage gjorde vi ophold på Ivö, en idyllisk lille ø midt i Ivosjön. For at komme derover måtte vi tage med en slags slæbefærge, der gik på nogle ståltøve under vandet. Da vi spurgte, hvor meget det kostede, kikkede de forundret på os, om vi da ikke vidste, at det var gratis, for det var jo et stykke af landevejen. På Ivö gik vi nogle dejlige ture bl. a. til kalkbruddet, hvorfra der var den pragtfuldeste udsigt, og midt i det hele lå den nydeligste lysegrønne sø.

Ca. 15 km gik vi om dagen, og det var rigeligt for os københavnere, der ikke er alt for vant til de lange strækninger, desuden kan jeg love for, at det svenske terræn ikke ligner det danske.

Vi havde en del regnvej, men kammeratskabet og sammenholdet voksede, og hvad der betød meget for os, vi kom i kontakt med en masse mennesker og fik et lille indblik i et fremmed lands sæder og skikke.

Alt i alt en knippelfin tur!

Lilleput

Om humusindholdet er surt eller basisk, kan afgøres ved rystning med ammoniakvand: sur humus — brun, basisk humus — grå vædske.

9. Måling af fri surhed (pH):

Nemmeste måling er med universalindikatorpapir. Først afgøres med det grove indikatorpapir, om pH ligger nærmest

— 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 —

Derefter prøves med det finere papir, der dækker det fundne område, og pH bestemmes derved med en decimal.

En anden metode er: Et reagensglas fyldes 1 cm højt med bariumsulfat i pulverform og derover lige så meget findelt jord. Derefter fyldes reagensglasset med rent vand og 1 ml af indikatorvædsken (se skema). Ryst glasset så længe, at den hvide farve af bariumsulfat er forsvundet. Prøven skiller sig hurtigt i et farvet lag og et bundfald. Sammenlign farven med skemaet:

Farve	pH	Jordens reaktion	Indikator
purpur	4,5	sur jord	Metylrødt
rød	5		
orange	5,5		
gul	6	neutral jord	Bromthymolblåt
grøn	6,5		
grønblå	7		
blå	7,5	basisk jord	
indigo	8		

10. Kalkholdighed:

Fortyndet saltsyre (25 %) dryppes på en fugtet prøve. Kalkholdigheden afgøres ved brusningen: Ingen brusning

— under 0,5 %, brusning synlig under lup ca. 0,7 %, kortvarig brusning (½ min.) ca. 1 %, langvarig brusning 2 %, skummende brusning 3 % og derover. Bemærk, om brusningen kommer fra ganske enkelte kalkkorn eller jævnt fra hele prøven, som den skal i god kalket jord.

Måling af den udskilte kultveilmængde for kalkholdighed f. eks. i mergel eller teglværksler kan ske således:

Til en tilfældig flaske anskaffes en gummiprop med højt stigrør, hvis rumfang pr. cm bestemmes i forvejen. 2 g af prøven (evt. tørret) indpakkes i tyndt (kalkfrit) silkepapir og anbringes i flasken, hvor der i forvejen er fortyndet saltsyre. Gummiprop med stigrør anbringes hurtigt, og vædskehojden i stigrøret markeres. Flasken henhænger, til papiret er opløst, og al kultveilt uddrevet (den stærke syre, saltsyre, uddriver den svagere syre, kulsyre). Vædskestigningen noteres og omregnes i ml (cm³) kultveilt pr. g.

Men hvad er så en stenart?

Ja, lad os slutte med at slå fast, at en stenart eller bjergart er en blanding af få eller mange mineraler. Disse mineraler består igen af mange forskellige kemiske forbindelser, således at der findes en meget indviklet kemisk formel for hvert mineral.

Litteratur for dem, der vil vide mere:

H. Clausen og A. Noe-Nygaard: „Krystallografi og mineralogi“.

A. Noe-Nygaard: „Strandsten“.

K. Milthers: „Stenene og det danske landskab“.

K. Brun: „Sten, Faglig Læsning 115“.

H. Hvass: „Natursamleren“.

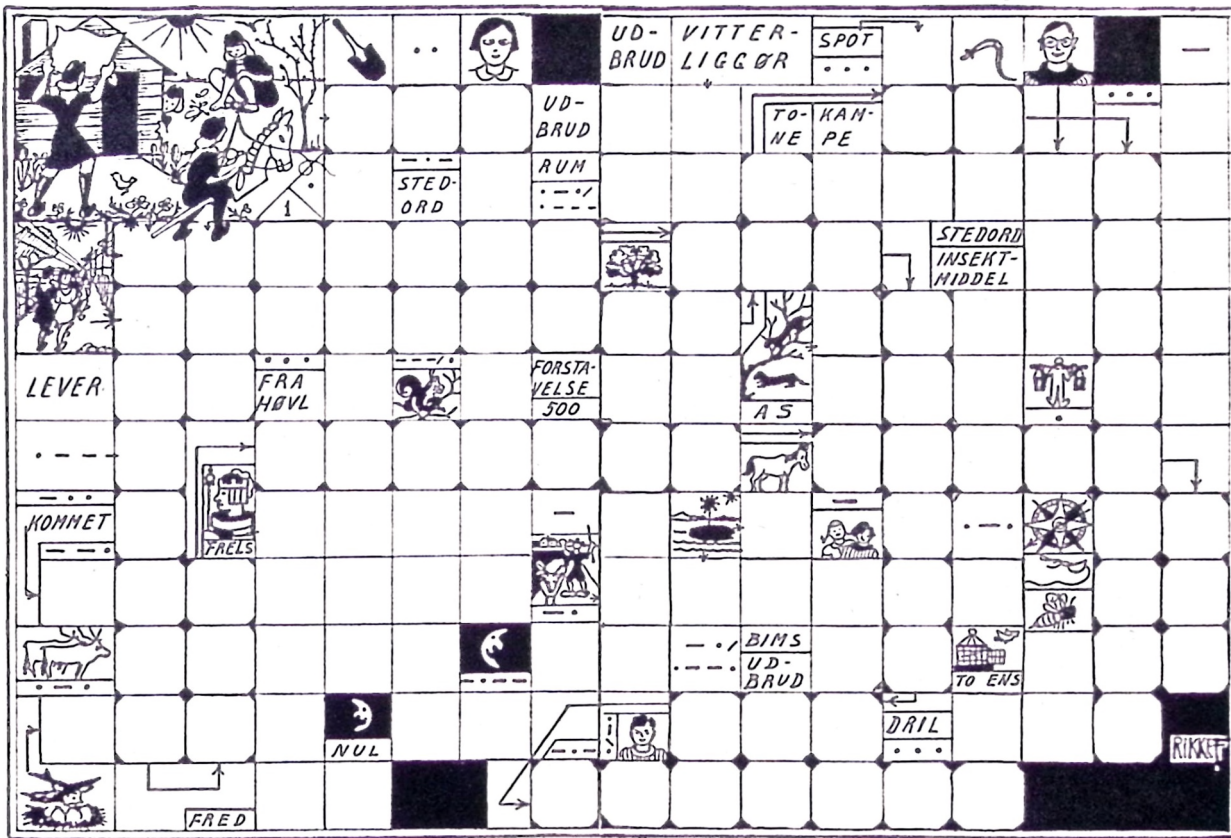
Politikens forlag: „Sten i farver“.

Politikens forlag: „Min hobbybog“.

Bitten

SPEJDER-KRYDS *Præmien bliver denne gang et gavekort på 10 kr. til Depotet.
Lösningen indsendes til redaktoren inden 10. juni, mrk. Spejder-kryds.*

*Præmien bliver denne gang et gavekort på 10 kr. til Depotet.
 Losningen indsendes til redaktoren inden 10. juni, mrk. Spejder-kryds.*

Tegneren Thora Trilles Tinka-Tegneserie

-- Nåå . . . , er du sådan en sød lille hund

Nej, stor hund!

PIGESPEJDER DEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø
Telefon Øbro 8383 . Giro 40673

Åbningstider: 9-17.30,
fredag 9-19, lørdag 9-14

Ved køb på depotet skal
der forevises rekvisition
eller medlemskort

PRISLISTE FOR SOMMEREN 1961

er i slutningen af april udsendt til alle troppe og flokke. Hvis du ikke har fået én, så bed din fører om den.

Soveposer

med pude	vægt	pris	pris
	185 cm	170 cm	185 cm
Krølduld	2300 g		42,00
Krølfjer	2300 g	60,00	66,50
Dynella Terrylen	1500 g		138,00

med mellemvæg:

Halvdun	2600 g	81,00	86,00
Dun	1700 g	93,00	99,00
Andedun	1700 g	108,00	116,00
Gåsedun	1400 g	130,00	140,00

Tæppesoveposer

Krølduld	60,00
Dun, med mellemvæg	122,00
Andedun, med mellemvæg	140,00
Gåsedun, med mellemvæg	155,00
Dynella Terrylen	148,00

Hylstre til soveposer

Khakifarvet lærredsplasticpose, 3 str., med snoring	8,00	9,50	10,00
med lynlås	10,75	12,00	12,50
Khakifarvet sejdugspose med snoring og ekstra bærehank, 2 str.	9,75	11,50	

Lagenposer

Bomuld, med og uden pudebetræk, hvid	11,25	9,75
ternet	11,75	10,25
spec. stor størr. til tæppesovepose, hvid	10,50	
ternet	11,50	

Madrasvår

Hessian	10,50
Bomuld, ternet med bændler	11,50
Bomuld, ternet med lynlås	14,00

HER KOMMER PIGESPEJDERNE — DANMARKS GLADE BLAA.....

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1961 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 ore pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 1. 5. 1961